

A KIENGESZTELŐDÉS SZENTSÉGE

Életünk fény és sötétség kettősségének feszültségében telik. Tapasztalatunk az, hogy életünk akkor értelmes és szép, hogyha a jó, a szeretet vonzásában élünk. Másfelől azonban tapasztaljuk azt is, hogy egyéni és közösségi életünkre egyaránt jellemző a tévelygés, a jó hiánya, az emberi gyengeség okozta szenvedés. A Szentháromság Jézus Krisztus közénk jövetelével és kiengesztelődést szolgáló életével válaszolt az emberi élet ezen ellentmondására.

A bűn

A Szentírás azt tanítja, hogy az ember a történelem hajnalán közvetlen, bizalmas kapcsolatban élt Istennel. Semmi nem szennyezte be szívét, mert az isteni szeretet volt élete alapja. Ez a szeretet vezérelte életét, alakította kapcsolatait, terveit, tevékenységét. Istenképűsége, értelme és szabad akarata az istenközelségben, szeretetben bontakozott ki, ezért ép volt és szent. A Szentírás ezt az állapotot a paradicsomi boldogság szimbólumával fejezte ki. A Teremtés könyvének harmadik fejezete aztán elmeséli, hogy egy adott pillanatban ez a harmónia külső hatásra, de ugyanakkor az ember szabad választásából véget ért. A kísértő ugyanis teljesen más lehetőséget kínált az embernek: ha elszakad Istentől, ő maga lehet saját maga istene. Az ember megtette a lépést: önmagát helyezte Isten helyébe, a saját maga istene lett. A következményeket ismerjük a Szentírásból. Az ember döntése saját belső rendjének felborulását vonta maga után. A lénye középpontját alkotó szeretet rendetlenné vált. Az ember a jó Isten helyett teremtményekben, vagyonban, ösztöneiben, az embertársai fölé kerekedésben, a hírnévben kezdte látni boldogságát. Ezeket kezdte imádni, s ezekben önmagát. Kapcsolata Istennel, embertársaival és önmagával megromlott. A szerető Isten szentségét büntető, kárhozatra ítélő hatalomként érzékelte. Embertársait kihasználta saját önző céljainak elérésére. Saját magát illetően pedig elbizonytalanodott. A jó Istent mint célt szem elől tévesztve nem látta tisztán többé sem élete értelmét, sem pedig a jót, amit tennie kell. A Szentírás ezt az állapotot a paradicsomból való kiűzetés képével fejezi ki.

Jézus küldetése – Isten országa és a bűnbocsánat

Jézus evangéliumának legnagyobb újdonsága az a kijelentés volt, hogy Isten országa bennünk és köztünk van. Jézus ezzel emlékeztetni akart arra, hogy az emberben még mindig benne van Isten képmása, az isteni szeretet befogadásának és továbbadásának képessége. Az ő megtestesülése meggyógyította ezt az emberséget, megnyitotta az utat Isten uralma felé a szívünkben és kapcsolatainkban. Megtanított, hogy a jó Isten szemében kedves, szeretetre méltó lények vagyunk. Számtalan példa bizonyítja, hogy Jézus a bűnbocsánatot, Isten és az ember kiengesztelődésének meghirdetését tekintette élete egyik fő küldetésének. Elment a tetteik miatt kiközösített emberekhez, étkezett velük, nem egyet meghívott tanítványnak, sőt bűnöket bocsátott meg, ami környezete szemében istenkáromlásnak minősült, s halálbüntetést vont maga után. Az emberek békéjüket visszanyerve, felszabadultan, boldogan távoztak tőle, és életük megváltozott. Az evangéliumban szép példa erre Máté evangélista meghívása (Mk 2, 13–17) vagy a bűnös asszony története (Jn 8, 1–11), akit a keresztény hagyomány Mária Magdolnával azonosított.

Egy jel, mely Isten bocsánatát tudtunkra adja: a kiengesztelődés szentsége

Ha békétlenség támad közöttünk, úgy szoktuk rendezni ezt, hogy találkozunk, beszélünk egymással, elismerjük elkövetett hibáinkat, és szavakkal fejezzük ki a bocsánatkérést és megbocsátást. Gesztusok is kísérhetik ezt az eseményt: egy kézfogás, egy ölelés.

Istenem, milyen gazdag a te irgalmasságod! Az emberek fiai szárnyad oltalmába menekülnek. Zsolt 36, 8

Michelangelo da Caravaggio: Szent Máté meghívása